

Sygn. akt II Ca 45/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Paweł Hochman (spr.)
Sędziowie:	SSO Stanisław Łęgosz SSR del. Mariusz Kubiczek
Protokolant:	Paulina Neyman

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2014 roku

sprawy z wniosku I. M., Z. M. (1)

z udziałem (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w L. Oddział (...)

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawców

postanowienia Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 27 września 2013 roku, sygn. akt I Ns 129/12

postanawia: uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Radomsku do ponownego rozpoznania pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Sygn. akt II Ca 45/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 27 września 2013 r. Sąd Rejonowy w Radomsku po rozpoznaniu sprawy z wniosku I. M. i Z. M. (1) z udziałem (...) S.A. w L. Oddział (...) o ustanowienie służebności przesyłu oddalił powyższy wniosek oraz zasądził od wnioskodawców na rzecz uczestnika kwotę 257,00 zł tytułem kosztów postępowania - w zakresie kosztów zastępstwa adwokackiego.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia Sądu Rejonowego.

Z. M. (1) i I. M. są na zasadach wspólności majątkowej małżeńskiej właścicielami nieruchomości położonej w R., oznaczonej według ewidencji gruntów obrębu(...) miasta R. jako działka numer (...) o powierzchni 0,4000 ha.

Na działce numer (...) znajdują się:

- linia wysokiego napięcia (...)kV G.- R.P., która została wybudowana w 1972 r., na podstawie ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości (Dz. U. Nr 10 z 1974 r., poz. 64);

- dwie linie średniego napięcia (...)kV - P.- P.i P.- G., które zostały wybudowane w 1990 r., na podstawie decyzji Miasta R.z dnia 23 stycznia 1990 r. w sprawie udzielenia pozwolenia na budowę linii średniego napięcia(...)kV z (...)R.w kierunku P..

Wszystkie urządzenia energetyczne są trwałe i widoczne w terenie, a ich właścicielem jest (...) S.A.z siedzibą w L.. Urządzeniem naziemnym jest jeden pojedynczy słup energetyczny, betonowy, a urządzeniami nadziemnymi są przewody (...)i (...).

Występujące na działce numer (...)dwie linie (...)posiadają powierzchnię 123 m2 i 124 m2, a pas gruntu związany ze służebnością przesyłu w związku z posadowieniem linii (...) posiada powierzchnię 193 m2. Łączny zakres obszarowy służebności przesyłu wynosi 0,0440 ha.

(...) S.A. z siedzibą w L. posiadają możliwość dostępu do linii z innych działek.

Zgodnie ze studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, działka numer (...) jest terenem zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej z dopuszczeniem usług.

W następstwie powyższych ustaleń Sąd zważył, iż urządzenia służące min. do doprowadzania energii elektrycznej z chwilą, gdy przez fizyczne połączenie z siecią przestają być częścią składową nieruchomości i zachowują status samoistnych rzeczy ruchomych, mogących być przedmiotem odrębnej własności i odrębnego obrotu. Zdarzeniem prawnym, którego skutkiem jest nabycie własności tych urządzeń wymienionych w art. 49 § 1 k.c., jest sfinansowanie kosztów ich budowy.

Przepis ten, regulujący status właścicielski urządzeń przesyłowych, dotyczy również sytuacji, w których urządzenia zostały wybudowane i podłączone do sieci przed 3 sierpnia 2008 r. tj. przed datą wprowadzenia przez ustawodawcę przepisów dotyczących służebności przesyłu.

Odnosząc się do zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu zasiedzenia Sąd Rejonowy podniósł, że skoro do służebności przesyłu stosuje się odpowiednio przepisy o służebnościach gruntowych (art. 305 (2) k.c.), służebność przesyłu można nabyć także przez zasiedzenie (art. 292 k.c.), jeżeli polega ona na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia.

W myśl art. 172 k.c., w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 października 1990 r., posiadacz nieruchomości niebędący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, a jeżeli uzyskał posiadanie w złej wierze, nabywa własność po upływie lat trzydziestu.

W okresie od 1 stycznia 1965 r. do 30 września 1990 r. wymagane okresy posiadania wynosiły odpowiednio dziesięć i dwadzieścia lat.

Dla oceny dobrej wiary istotna jest chwila objęcia nieruchomości w posiadanie przez zainteresowanego posiadacza lub jego poprzednika prawnego. Kryterium oceny charakteru posiadania z punktu widzenia dobrej lub złej wiary jako warunku nabycia własności nieruchomości w krótszym (20 lat) lub dłuższym (30 lat) terminie, jest stan świadomości posiadacza w chwili uzyskania posiadania. Późniejsza zmiana posiadania w złej wierze na posiadanie w dobrej wierze i odwrotnie, nie ma wpływu na długość okresu potrzebnego do nabycia własności przez zasiedzenie.

Na płaszczyźnie typowych stanów faktycznych, dobrą wiarę kreują czynności prawne, a to umowy, orzeczenia sądów i decyzje administracyjne, które w dacie ich podjęcia i wejścia w życie obiektywnie i subiektywnie tworzyły po stronie posiadacza usprawiedliwione przekonanie, że posiada zgodnie ze swoim prawem wywodzącym się z tych zdarzeń.

Zgodnie z art. 176 § 1 k.c. doliczanie okresu posiadania poprzednika jest dopuszczalne, jeżeli podczas biegu zasiedzenia nastąpiło przeniesienie posiadania.

Sąd Rejonowy wyjaśnił również, że państwowa osoba prawna, która przed dniem 5 grudnia 1990 r. wykonywała zarząd operatywny mieniem państwowym i z tym dniem, już jako posiadacz nieruchomości, została uwłaszczona, może wykazać przejście posiadania nieruchomości ze Skarbu Państwa na nią samą lub jej poprzednika prawnego decyzją wydaną na podstawie art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości (Dz. U. Nr 79, poz. 464 z późn. zm.) - tak SN w postanowieniu z dnia 13 października 2011 r., V CSK 502/10 publ. Min. LEX nr 1096048.

Osoba prawna, która przed 1 lutego 1989 r., mając status państwowej osoby prawnej, nie mogła nabyć także w drodze zasiedzenia tak własności nieruchomości jak i ograniczonych praw rzeczowych, może do okresu samoistnego i zależnego posiadania wykonywanego po 1 lutego 1989 r. doliczyć okres posiadania Skarbu Państwa sprzed tej daty. Stanowisko to wyrażone zostało w szczególności w odniesieniu do przedsiębiorstw energetycznych i innych przedsiębiorstw przesyłowych, które do dnia 1 lutego 1989 r. korzystały ze służebności przesyłu w ramach zarządu mieniem państwowym w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa, a więc w istocie były dzierżycielami w rozumieniu art. 338 k.c., co uniemożliwiało im, podobnie jak art. 128 k.c., nabycie na swoją rzecz własności i innych praw rzeczowych (por. min. postanowienia SN z 25 stycznia 2006 r., CSK 11/05, LexNexis nr 410 i liczne inne).

Za ustalonym stanem prawnym uznać należy, że historycznie rzecz ujmując, posiadanie służebności przesyłu poprzednika prawnego (...) S.A. w L. Oddział Ł. Teren w Ł. datuje się od 1972 r. jeżeli chodzi o linię wysokiego napięcia (...) kV G.- R.P., która została wybudowana w 1972 r., na podstawie ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz. U. Nr 10 z 1974 r., poz. 64).

Natomiast posiadanie służebności dwóch linii średniego napięcia (...) kV - P.- P.i P.- G., datuje się od 1990 r., gdyż zostały wybudowane w 1990 r., na podstawie decyzji Miasta R. z dnia 23 stycznia 1990 r. w sprawie udzielenia pozwolenia na budowę linii średniego napięcia (...) kV z (...) R. w kierunku P..

Oceniając chwilę objęcia nieruchomości w posiadanie przez posiadacza - (...) S.A. z siedzibą w L. i jego poprzednika prawnego ustalić należy - nie znając daty dziennej i miesięcznej - że nabyła służebność przesyłu objętą wnioskiem z dniem 01 stycznia 1983 r. jeżeli chodzi o linię wysokiego napięcia (...) kV G.- R.P. oraz z dniem 01 stycznia 2011 r. jeżeli chodzi o dwie linie średniego napięcia (...) kV - P.- P.i P.- G..

Sposób uzyskania prawa do montażu linii uzasadnia ocenę, że (...) S.A. w L. Oddział Ł. Teren w Ł. i jej poprzednik prawny, objęli służebność w dobrej wierze.

Posiadanie służebności zdefiniowane w art. 305 (1) k.c. jako służebność przesyłu, przybiera taką postać, że nie pozbawia w zupełności faktycznego władztwa właściciela nad nieruchomością.

Skutkiem tego stanu rzeczy, a w tym zasiedzenia służebności przesyłu, jest brak możliwości ustanowienia służebności przesyłu, a w tym ustalenia wynagrodzenia (...) S.A. w L. Oddział Ł. Teren w Ł..

Z powyższych przyczyn wniosek należało oddalić.

O kosztach sąd orzekł po myśli przepisu art. 520 § 2 k.p.c., zasądzając od wnioskodawców I. M. i Z. M. (2) na rzecz uczestnika (...) S.A. w L. Oddział Ł. Teren w Ł. kwotę 240,00 zł za § 8 pkt. 3 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. Nr 163 , poz. 1348 z późn. zm.) oraz kwotę 17,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa za art. 1 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2006, Nr 225 poz. 1635, tekst jednolity z dnia 13 września 2012 r. (Dz. U. z 2012 r. poz. 1282).

Apelację od powyższego postanowienia wniósł pełnomocnik wnioskodawców zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

I. naruszenie przepisów postępowania, tj.

a) art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 1 k.p.c. w zw. z art. 516 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. poprzez pominięcie w uzasadnieniu skarżonego postanowienia ustaleń faktycznych, co uniemożliwia instancyjną kontrolę orzeczenia, w szczególności poprzez:

- zaniechanie wyjaśnienia, jaki podmiot w ocenie Sądu I instancji nabył przez zasiedzenie służebność przesyłu odnośnie linii (...)kV i (...)kV,
- zaniechanie wyjaśnienia kwestii następstwa prawnego uczestnika uzasadniającego przyjęcie, że uczestnik nabył poszczególne służebności przesyłu,
- zaniechania wskazania dowodów, na których Sąd pierwszej instancji oparł się ustalając następstwo prawne uczestnika, nabycie przez niego służebności przesyłu, sposób uzyskania prawa montażu urządzeń elektroenergetycznych na nieruchomości Wnioskodawców,
- oraz zaniechanie wyjaśnienia podstawy prawnej postanowienia.

b) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny dowodów wyrażającej się w przyjęciu, że:

- linia wysokiego napięcia (...) na nieruchomości Wnioskodawców została zbudowana w 1972 r.
- poprzednik prawny (...) S.A.w Ł.Oddział Ł.Teren w Ł.objął posiadanie służebności przesyłu odnośnie linii wysokiego napięcia (...)kV w 1972 r.
- linia średniego napięcia (...)kV P.P.została wybudowana w 1990 r.
- posiadanie linii średniego napięcia(...) kV P.P.datuje się od 1990 r.
- linia średniego napięcia (...)kV P.G.została wybudowana w 1990 r.
- posiadanie linii średniego napięcia (...)kV P.G.datuje się od 1990 r., podczas gdy materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozwala na ustalenie dat wybudowania ww. linii w datach odpowiednio 1972 r. oraz 1990 r. oraz ich objęcia posiadania w tych datach.

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.

a) art. 7 k.c. w zw. z art. 172 k.c. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 234 k.p.c. , przez ich niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w przyjęciu, że objęcie posiadania nieruchomości wnioskodawców przez uczestnika lub jego poprzednika prawnego nastąpiło zgodnie z prawem, a w konsekwencji poprzez przyjęcie posiadania służebności przesyłu w dobrej wierze,

b) art. 292 k.c. w zw. z art. 305 (4) k.c. w zw. z art. 352 k.c., przez niewłaściwą wykładnię pojęcia „korzystanie” z trwałego i widocznego urządzenia i przyjęcie, że dla biegu terminu zasiedzenia służebności przesyłu istotne jest nie korzystanie z urządzenia, ale jego wybudowanie,

c) art. 305 (1) k.c. w zw. z art. 3 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie tego przepisu do oceny zdarzeń zaistniałych przed wejściem w życie tego przepisu, wyrażające się w ustaleniu przez Sąd I instancji, że uczestnik nabył służebność przesyłu zdefiniowaną w art. 305 (1) k.c. w 1983 r.

d) art. 37 § 1 k.c. w zw. z art. 12 k.s.h. poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie, że uczestnik będący spółką akcyjną wpisaną do Krajowego Rejestru Przedsiębiorców w listopadzie 2009 r. nabył służebność przesyłu w 1983 r.

e) art. 305 (1) k.c., art. 305 (4) k.c. w zw. z 172 k.c. w zw. z art. 176 k.c. i art. 3 k.c. przez ich niewłaściwą wykładnię i zastosowanie wyrażające się w przyjęciu dopuszczalności doliczenia czasu posiadania przed 3 sierpnia 2008 r. do czasu posiadania koniecznego do zasiedzenia służebności przesyłu z art. 305 (1) k.c.

Biorąc pod uwagę powyższe zarzuty apelujący wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji z uwzględnieniem kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje. Jako żądanie ewentualne skarżący zgłosił potrzebę zmiany zaskarżonego postanowienia w całości poprzez uwzględnienie wniosku w całości i zasądzenie od (...) S.A. w L. na rzecz Wnioskodawców zwrotu kosztów postępowania w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona i skutkuje uchyleniem zaskarżonego orzeczenia.

W ocenie Sądu drugiej instancji, Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia przepisów art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 233 § 2 k.p.c.

Sąd Okręgowy podziela podniesione w skardze argumenty, że sposób sformułowania uzasadnienia zaskarżonego postanowienia znacznie utrudnia kontrolę sposobu rozumowania przyjętego przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia. Powyższa uwaga odnosi się nie tylko do sposobu w jaki sąd pierwszej instancji powołał dowody na potwierdzenie poczynionych ustaleń ale również argumentacji prawnej przytoczonej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Rację ma skarżący podnosząc, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie wskazuje w świetle jakich dowodów sąd pierwszej instancji określił daty, w których poprzednicy prawni uczestnika postępowania stali się posiadaczami służebność gruntowych odpowiadających służebności przesyłu w zakresie trzech przebiegających nad działką wnioskodawców linii energetycznych. Oznacza to, że stanowisko Sądu Rejonowego jakoby „posiadanie służebności przesyłu poprzednika prawnego (...) S.A. w L. Oddział Ł. Teren w Ł. datuje się od 1972 r. jeżeli chodzi o linię wysokiego napięcia (...) kV G.- R.P., natomiast posiadanie służebności dwóch linii średniego napięcia (...) kV - P.- P.i P.- G., datuje się od 1990 r.” nie zostało poparte żadnymi dowodami a co za tym idzie było dowolne. Podkreślić należy, że dostateczną podstawą powyższych ustaleń nie mogą być przywołane w treści uzasadnienia zaskarżonego postanowienia dowody. W szczególności okoliczność, że decyzją Miasta R. z dnia 23 stycznia 1990 r. udzielono pozwolenia na budowę linii średniego napięcia (...) kV z (...) R. w kierunku P. nie może prowadzić do wniosku, iż w roku wydania tej decyzji inwestycja została zrealizowana i oddana do użytkowania, a co za tym idzie, że uczestnik (lub jego poprzednik prawny) w tej dacie rozpoczął korzystanie z trwałego i widocznego urządzenia. Zasady doświadczenia życiowego prowadzą jednocześnie do wniosku, że od daty wydania pozwolenia na budowę do daty zakończenia inwestycji upływa często dość długi nawet kilkuletni okres. Słusznie podnosi również skarżący, że dowolne, nie znajdujące potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym było ustalenie Sądu Rejonowego odnoszące się do drugiej z linii średniego napięcia (...) kV – P.G.. Na obecnym etapie postępowania brak podstaw aby uznać, że wskazana wyżej decyzja o pozwoleniu na budowę odnośna się również do wymienionej linii.

W tym miejscu wskazać należy na treść pisma jakie uczestnik postępowania (...) S.A. skierował do pełnomocnika wnioskodawców w dniu 22 grudnia 2011 r., w którym wyjaśnił, że linie energetyczne (...) kV zostały wybudowane na podstawie decyzji z 28 grudnia 1992 r. co pozostaje w sprzeczności z późniejszym stanowiskiem uczestnika, budzi wątpliwości co do wiarygodności jego twierdzeń a jednocześnie zostało pominięte przez Sąd pierwszej instancji.

Przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że posiadanie linii wysokiego napięcia (...) kV przez przedsiębiorstwo przesyłowe datuje się od 1972 r. również było dowolne. Powyższa okoliczność z pewnością nie wynika z żadnych przeprowadzonych w toku postępowania dowodów.

W ocenie Sądu Okręgowego dowodem potwierdzającym powyższe okoliczności nie może być opinia biegłej U. B.. Ustalenie terminu oddania do użytkowania wymienionych wyżej linii energetycznych należy do kategorii faktów,

których ustalenie nie wymaga wiedzy specjalistycznej i które winny być udowodnione innymi środkami dowodowymi. Również treść złożonych przez uczestnika postępowania dokumentów: protokołu odbioru technicznego, map nanień urządzeń energetycznych nie daje podstaw aby wywieść, że obie linie energetyczne (...) kV zostały wybudowane a co ważniejsze oddane do użytku w listopadzie 1990 r. Powyższa uwaga dotyczy również „wypisu z książki majątkowej” ; lakoniczność zawartych w nim zapisków nie pozwala na potwierdzenie, że odnoszą się one jak sugeruje uczestnik postępowania do linii wysokiego napięcia posadowionej nad działką wnioskodawców.

W omawianej sprawie oddalenie wniosku było konsekwencją uwzględnienia zgłoszonego przez uczestnika zarzutu zasiedzenia. Kluczowe dla oceny czy (...) S.A. nabyła służebność jest ustalenie okresu spokojnego posiadania. Wadliwość ustalenia daty początkowej biegu terminu zasiedzenia karze przyjąć, że stanowisko Sądu Rejonowego o zasiedzeniu służebności przesyłu było na obecnym etapie postępowania nieprawidłowe; tym samym Sąd Rejonowy naruszył przepis art. 172 § 1 i § 2 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie.

Ustalenia faktyczne poczynione w przedmiotowej sprawie nie pozwalały również na precyzyjne wskazanie okoliczności w jakich doszło do ingerencji w działkę będącą obecnie własnością wnioskodawców. Uczestnik postępowania nie wykazał w szczególności, że budowa linii wysokiego napięcia i linii średniego napięcia (...) została poprzedzona wydaniem stosownych dla obowiązujących w dacie ich budowy przepisów decyzji administracyjnych, nie wykazał również, że uzyskał zgodę poprzednich właścicieli na ingerencję w nieruchomości. Brak w tym zakresie potwierdzonych przeprowadzonymi dowodami ustaleń prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy nieprawidłowo przyjął, że uczestnik jest posiadaczem służebności w dobrej wierze. Ocena dobrej lub złej wiary posiadacza ma znaczenie dla prawidłowego ustalenia okresu posiadania niezbędnego dla zasiedzenia nieruchomości. Sąd Rejonowy nie ustalił również kto nabył posiadanie stosownej służebności i czy ten podmiot był poprzednikiem prawnym pozwanego.

W ocenie Sądu Okręgowego na obecnym etapie postępowania brak podstaw do przyjęcia, że w omawianej sprawie pozwana spółka zasiedziała służebność przesyłu związaną z posadowionymi nad działką powodów liniami energetycznymi. Powyższa uwaga odnosi się do wszystkich trzech linii przesyłowych.

Sąd pierwszej instancji uwzględniając zarzut zasiedzenia nie poczynił żadnych ustaleń pozwalających na ustalenie wysokości wynagrodzenia za ustanowienie służebności. Rozstrzygnięcie w tym zakresie winno stanowić integralną część orzeczenia o ustanowieniu służebności przesyłu. Służebność przesyłu może być ustanowiona na podstawie art. 305² k.c. jedynie za wynagrodzeniem, chyba że właściciel nieruchomości, która ma być obciążona, w sposób wyraźny zrzeknie się wynagrodzenia. Wysokość wynagrodzenia z tytułu ustanowienia służebności przesyłu na podstawie art. 305² k.c. powinna uwzględniać przede wszystkim spadek wartości użytkowej nieruchomości, która będzie obciążona taką służebnością oraz jego trwały charakter (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2010 r., sygn. akt II CSK 444/09, publ.: Legalis).

Ponadto uwzględnienie roszczenia o ustanowienie służebności przesyłu winno się wiązać z ustaleniem, że jest ona konieczna dla właściwego korzystania z urządzeń przesyłowych. Wykazanie tej przesłanki w stosunku do wszystkich linii energetycznych przebiegających nad nieruchomością wnioskodawców w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie wydaje się oczywiste. Podkreślić należy, że stosownie do treści powołanego wyżej przepisu art. 305² k.c. właściciel nieruchomości, która ma zostać obciążona, może żądać ustanowienia służebności przesyłu, jeśli jest ona konieczna do korzystania z urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., a przedsiębiorca przesyłowy odmawia zawarcia umowy o ustanowienie takiej służebności. Właściciel nieruchomości, który żąda, aby jego nieruchomość została obciążona służebnością przesyłu, musi wykazać, że służebność taka jest konieczna do korzystania przez przedsiębiorcę z urządzeń przesyłowych.

W tym zakresie nie przeprowadzono żadnego postępowania dowodowego, uznać więc należy, że sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy w rozumieniu przepisu art. 386 § 4 k.p.c.

Powyższe skutkuje koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd pierwszej instancji uwzględniając reguły wynikające z treści przepisów art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. przeprowadzi postępowanie dowodowe ustalając przede wszystkim czy w omawianej sprawie zachodzą przesłanki ustanowienia służebności przesyłu wynikające z art. 305² k.c. a w razie ich zaistnienia ustali wysokość odszkodowania zależnego właścicielom nieruchomości za ustanowienie służebności przesyłu.

Zobowiązanie do wdrożenia powyższej dyrektywy należy uzupełnić zastrzeżeniem, że będzie ono aktualne o ile nowe dowody zaproponowane przez uczestnika postępowania nie pozwolą na dokonanie bardziej precyzyjnych ustaleń faktycznych w zakresie okoliczności i czasu wybudowania poszczególnych linii energetycznych a co za tym idzie ponownej pozytywnej dla (...) S.A. oceny zgłoszonego zarzutu zasiedzenia. Oczywiście zarzut ten należy ocenić odrębnie dla każdej z trzech posadowionych nad działką wnioskodawców linii energetycznych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 386 § 4 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. orzekł o uchyleniu zaskarżonego postanowienia i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania oraz pozostawieniu temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.